

**УМНИЦИ
НЕМСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

Превод от немски: Димитър Стоевски, —

chitanka.info

Веднъж един селянин взел габъровия си бастун от къта и рекъл на жена си:

— Трина, заминавам и ще се върна чак след три дни. Ако през това време се отбие у нас търговецът на добитък и поиска да купи трите крави, продай му ги за двеста талера, не по-малко, чу ли?

— На добър час — отвърнала жената, — така ще направя.

— Знам те аз — рекъл мъжът. — Като малко дете си паднала веднъж на главата си, та и до днеска ти хлопа едната дъска. Но да знаеш: ако сглупиш нещо, ще ти насиня гърба без боя, само с бастуна, дето ми е в ръката, и шарките няма да избелеят цяла година, уверявам те.

Издумал това мъжът и заминал. Дошъл на другата заран търговецът на добитък и не станало нужда жената да се разправя много-много с него. Огледал той кравите, чул цената и рекъл:

— Добре, струват си парите добичетата. Ще ги взема веднага.

Отвързал им синджирите и ги изкарал из обора. Ала на портата жената го дръпнала за ръкава и рекла:

— Дай ми първо двеста талера, иначе не те пускам с кравите.

— Правилно — отвърнал търговецът, — само че забравих да си взема кесията. Но не се безпокой, парите ти са сигурни. Ще взема сега само двете крави, третата ще оставя тук; хубав залог, нали?

Селянката сметнала, че това е разумно, пустила търговеца с двете крави да си върви и си помислила: „Колко ще се зарадва Ханс, като види, че съм свършила работата толкова умно!“

Върнал се на третия ден селянинът, както бил рекъл, и веднага попитал продала ли е кравите.

— Разбира се, Ханс — отвърнала жената, — и точно за двеста талера, както рече ти. Не струват толкова, но човекът ги взе без дума да каже.

— Къде са парите? — попитал мъжът.

— Парите не са у мене — отвърнала жената. Случайно беше си забравил кесията, но скоро ще ги донесе; остави хубав залог.

— Какъв залог? — попитал мъжът.

— Една от трите крави. Няма да му я дам, докато не плати за другите две. И аз постъпих умно, задържах най-дребната, защото тя яде най-малко.

Разгневил се мъжът, дигнал бастуна и понечил да ѝ насини гърба, така както се бил заканил. Но внезапно отпуснал ръка и рекъл:

— Ти си най-глупавата гъска, която може да се намери на света, но пак ми е жал за тебе. Ще изляза на широкия друм и ще чакам три дни да видя има ли по-глупав човек от тебе. Ако има, ще се отървеш, но ако няма, ще си получиш заслужената награда без отбив.

Излязъл на широкия друм, седнал на един камък и зачакал. Скоро видял да иде една кола с ритли и насред колата стояла права жена, наместо да седне на вързопа слама в краката си или да върви пеш редом с воловете и да държи поводите им.

Рекъл си селянинът: „Май че тъкмо такава ми трябва!“ Скокнал от камъка и се заклатушкал пред колата — също като човек, който не е с всичкия си ум.

— Какво искаш, байно? — попитала го жената. — Не те познавам, откъде идеш?

— Паднах от небето — отвърнал селянинът — и не зная как да се върна там. Не можеш ли да ме закараш с колата?

— Не — рекла жената, — не зная пътя. Но щом си дошъл от небето, сигурно ще можеш да ми кажеш, добре ли е мъжът ми; от три години е там, сигурно си го срещал.

— Срещах го, но всички не може да са добре. Той пасе овцете и тези иначе кротки добичета му създават големи главоболия: катерят се по планините и се губят в пущинака, та трябва постоянно да търчи подире им и да ги събира накуп. Па и поокъсал се е, скоро няма да му остане и дрипел на гърба. Както знаеш от приказките, там шивачи няма, защото свети Петър не е пуснал нито един досега.

— Кой би могъл да си помисли подобно нещо! — викнала жената. — Слушай, аз ще отида да смъкна празничния му сюртук, който виси още в дрешника у дома. Ще имаш добрината да му го занесеш, нали?

— Нищо няма да стане — отвърнал селянинът. — Забранено е да се внасят дрехи в небето, вземат ги още пред портите.

— Слушай тогава — рекла жената, — вчера продадох чудесна пшеница и взех добри пари; ще ги пратя нему. Ще пъхнеш кесията в джоба си и никой нищо няма да види.

— Щом се налага, ще услужа — отвърнал селянинът.

— Почакай тука — рекла тя, — аз ще отида с колата у дома да взема парите и ей сега ще се върна. Не сядам на вързопа слама, а стоя права, защото така е по-леко на добичетата.

Подвикнала на воловете, а селянинът си рекъл на ума: „Тази жена бие моята по глупост; ако наистина донесе парите, късметлия е жена ми, защото ще отърве пердаха.“

Не минало дълго време, дотърчала жената с парите и сама му ги пъхнала в джоба; поблагодарила му хиляди пъти за неговата услужливост и си тръгнала. Като се върнала у дома, заварила сина си, който току-що бил се прибрал от полето. Разправила му какви неочаквани неща ѝ се случили и добавила:

— Много се радвам, че намерих сгода да изпратя нещичко на клетия ти баща. Кому би минало през ума, че може да търпи лишения на небето?

Синът безмерно се учудил и рекъл:

— Майко, не всеки ден иде човек от небето. Ще изтичам да го намеря и ще го питам как е там и много ли се работи.

Оседлал коня и препуснал бързо по друма. Заварил селянина седнал под една върба — точно се канел да преброи парите в кесията.

— Виждал ли си човека, дето бил дошъл от небето? — викнал момъкът.

— Виждах го — отвърнал селянинът. — Тръгна си пак за небето и се изкачи хе по онази планина, че оттам било малко по-пряко. Ако караш по-бързо, сигурно ще го настигнеш.

— Ох — рекло момчето, — бяхтах се цял ден, пък и ездата ме довърши съвсем. Ти го познаваш; имай добрината, метни се на коня ми и го предумай да се върне.

„Аха — помислил си селянинът, — ето още един, комуто е мръднала чивията!“ — И рекъл:

— Защо да не ти услужа?

Метнал се на коня и препуснал бързо напред.

Момъкът седял и чакал до мръкнало, но селянинът не се върнал. „Сигурно — помислил си той — човекът от небето много е бързал и не е искал да се върне, а селянинът му е дал коня, та да го предаде на баща ми.“ Върнал се в къщи и разправил на майка си какво се е случило, и как пратил коня на баща си, за да не се изморява.

— Добре си направил — рекла майката. Ти си още млад и можеш да ходиш пешком.

Селянинът също се прибрал у дома, завел коня в обора до заложената крава, после отишъл при жена си и рекъл:

— Имала си късмет, Трина, че намерих двама по-големи глупаци от тебе. Сега няма да ядеш пердах, ще остане за друг път.

После си запалил лулата, седнал на големия стол и рекъл:

— Добра сделка излезе: за две мършави крави — един охранен кон и кесия с пари. Ако глупостта е толкова доходна, на драго сърце ще я тача високо.

Така мислел селянинът, но ти сигурно не мислиш така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.